

24-май – Ден на светите братя Кирил и Методий, на българската азбука, просвета и култура и на славянската книжовност

Всяка година на 24 май звуците на „Върви, народе, възродени” огласят цялата страна, но отзвукът на този възторжен химн на науката и просветата достига до всички краища на света, където живеят българи. Велика гордост е да си българин – потомък на древен и горд народ – народ, който единствен в света празнува този най-свещен празник – празника на буквите, който единствен пее химн за възхвала на святото дело на своите първоучители.

„Напред, науката е слънце” е написал Стоян Михайловски, но замисляме ли се всъщност какво ни е подсказал поетът с тия стихове. Науката е светлина - слънчевата светлина в душите ни, защото сме озарени от лъчите на знанието. Без това душевно богатство едва ли бихме могли да се докоснем до красотата, която създават творците на изкуство. Без знание сме слепи и глухи, чужди на истинското, стойностното в живота.

Неслучайно самият Константин-Кирил Философ възкликва в своето произведение „Проглас към Евангелието”:

*Голи са без книги всички народи,
не можейки да се борят без оръжие
с противника на нашите души,
и готови са за плена на вечната мъка.*

Знанието е път към самоусъвършенстване, начин личността да се възвиси над грозното и пошлото, над дребнавото и незначителното.

А ние - българите - бихме ли могли да оцелеем без жаждата за знание, без своите самоотвержени учители, които прозряха, че само един просветен народ може да преодолява изпитанията на времето и да пребъде?

Всичко започва със словото: „*В началото бе словото. И словото беше у Бога. И словото бе Бог*” (Йоан 1:1). Тези евангелски думи ни карат да се замислим за произхода на думите, за тяхното Божествено начало, за това, че ние, хората, сме благословени от Бог да притежаваме този скъпоценен дар, без който нашият човешки род едва ли би оцелял.

Словото - това сме ние, хората, защото му вдъхваме живот, защото го изпълваме със съдържание. Но в същото време то е създадо света, създадо е всичко около нас и самите нас и ни е превърнало в хора.

Говорейки за словото, се връщаме много назад във времето и с благодарност си спомняме за делото на светите братя Кирил и Методий, които отвориха очите на целия на славянски род: „*Слушайте, цял славянски народе,/слушайте словото, защото от Бога дойде,/словото, което кърми човешките души.* Ето за какво служи словото – да храни човешките души, да изпълва човешкия живот със светлина.

Всеки човек, когато чете и пише, свежда глава и се покланя на буквите. Това е почит към светите братя Кирил и Методий, защото тяхното дело е наистина свято. Създаването на азбука за целия славянски род е истински духовен подвиг. Българите наистина вярваме, че науката е слънце. А каква наука без азбука? Но направеното от двамата братя осветява пътя не само на един народ – българския, то озарява със светлината на Божието слово всички

славянски народи-то е общославянско и общоевропейско по значение. Делото на Кирил и Методий има своите достойни последователи, които не само продължават, но и развиват сътвореното от тях. Климент Охридски – първоучителят, който прозря колко е важна мисията на учителя и за седем години запалва българския дух в 3500 млади сърца.

И тръгва шествието на святото слово из цялата българска земя, за да ни пази в трудните моменти, за да ни напомня за род и родина. В най-черните векове от нашата история, когато българския дух е бил сломен, „един монах тъмен, непознат и бледен” написва книга, която пробужда гордостта и достойнството на народа. Чрез пламенното си слово Паисий Хилендарски доказва, че българите са велик народ, който трябва да запази националното си самочувствие.

И постепенно в съзнанието на българина през най-мрачните години се събужда жаждата за **просвета**. От светлина е коренът на тази дума, защото „знанието е слънце”. Започват българите да пращат децата си да учат в чужбина, започват да създават първи светски училища в България. И така, докато усвоят най-важната наука, че народ без свобода е само население.

Историята е доказателство, че ние – българите – знаем как да пазим своите ценности и да ги пренасяме през вековете, защото „народността не пада там, дето знанието живей”!

Истински вярвам, че в нашите души още е живо семето на тази необикновена светлина – жаждата за знание, че няма да позволим да настъпи залезът на това слънце – науката, че духовността ще ни води напред към „светла бъднина”.

Венцислав Манолов

Директор на ОУ“Св. Св. Кирил и

Методий“, с.Бежаново